

Не згадаю гадки

Степан Руданський

Не згадаю гадки,
Не змислю я мислі!..
Як чорнії хмари,
Чорні думи звисли!

Порадь, мати, що діяти,
Ой чи жити, чи вмирати?
Порадь, моя мати!

Розпукає серце,
Каменіють груди.
Скажи, моя нене,
Що зо мною буде.

Кажуть люди: “В світі чари;
В світі люди, не татари —
Не будеш без пари!”

Ой світе мій, світе!
Лушпина оріха!
Де твої розкоші
Та де твоя втіха?

Нудно в тобі, як в неволі,
Тільки мука, тільки болі,
Ні волі, ні долі!

І ви, мої люди,
Люди — не татари,
Чи хоч раз ви руку
Сироті подали?

Кому горе — горе й буде,
Другим жалю не прибуде,
Люди ж мої, люди!

Наоколо глянеш —

Та й каменем станеш,
А на себе глянеш, —
Як билина, в'янеш.

Лист за листом опадає,
Рік за роком упливає,
Назад не вертає!

Не згадаю гадки,
Не змислю я мислі,
Як чорнії хмари,
Чорні думи звисли.

Порадь, мати, що діяти:
Ой чи жити, чи вмирати?
Порадь, моя мати!